

Του **Μιχάλη Ρίζου**

Οι συνεχείς συκοφαντίες και οι ψευδολογίες του Ριζοσπάστη απέναντι στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, αλλά και κάθε μετωπικό σχήμα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς (ΕΑΑΚ, Παρεμβάσεις Δημοσίου, ΑΡΣΙ, δημοτικά σχήματα) φανερώνουν την αγωνία – και την απολογητική διάθεση – της ηγεσίας του ΚΚΕ απέναντι στην ταξική, αγωνιστική βάση του, που ασφυκτιά από την ηττοπαθή, αντικινηματική και αντιμετωπική γραμμή του «πάλαι ποτέ κόμματος της εργατικής τάξης». Ο κόσμος αυτός, σε αντίθεση με την μυωπική και γραφειοκρατική αντίληψη ορισμένων στελεχών του κομματικού μηχανισμού, στήνει αυτή, συζητάει, ακούει με ενδιαφέρον και αναπτύσσει δημιουργικό διάλογο γύρω από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη σύγχρονη κομμουνιστική στρατηγική, την επαναστατική τακτική για να «νικήσουμε τα θηρία» της Ε.Ε., του κεφαλαίου και του πολιτικού τους προσωπικού.

Κι αυτό είναι που ενοχλεί και τρομάζει τους αρθρογράφους του Ριζοσπάστη!

Ας δούμε ορισμένα παραδείγματα μιας τέτοιας συζήτησης που πρέπει να γίνει ανοιχτά:

1) Η ηγεσία του ΚΚΕ θεωρεί ότι δεν έχουν καμιά σημασία οι πολιτικοί στόχοι ρήξης με το κεφάλαιο, τους νόμους, την κυβέρνηση και την ΕΕ, εάν δεν θέτουν «ζήτημα λαϊκής εξουσίας», που είναι φανερό – και για το ίδιο το ΚΚΕ – ότι αυτή (αν συμφωνήσουμε ότι ταυτίζεται με την επανάσταση και όχι με μια ψευδεπίγραφη αλλαγή διαχειριστή της εξουσίας εντός του καπιταλισμού) δεν τίθεται σήμερα στην ημερήσια διάταξη. Από τη στιγμή που γίνεται αυτή η παραδοχή είναι φανερό ότι το ΚΚΕ αποσύρεται από την αντικαπιταλιστική, επαναστατική τακτική και υιοθετεί άλλη πολιτική γραμμή. Είτε περιοριζόμενο σε συνδικαλιστικούς αγώνες και αιτήματα, είτε σε ιδεολογικά μαθήματα για το πώς «δεν θα λοξοδρομήσει η πυξίδα» είτε – και αυτό θα γίνει αργά ή γρήγορα – σε αποδοχή κάποιου είδους ρεφορμιστικού, διαχειριστικού προγράμματος πάλης (αφού στην πολιτική δεν μένουν ποτέ κενά). Για να αιτιολογήσει τη δικαιολογημένη αγωνία της

εργατικής, κομμουνιστικής του βάσης που λόγω ταξικού ενστίκτου και παράδοσης αντιλαμβάνονται αυτό τον κίνδυνο εφευρίσκει μια σειρά αιτιάσεις, κατά τεκμήριο ανύπαρκτες ή κατάφωρα διαστρεβλωμένες, για να καταλογίσει «ρεφορμιστικές αυταπάτες» στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο! Έτσι, ο στόχος για έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση σε σύνδεση με τη διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση τραπεζών και επιχειρήσεων, το χτύπημα των καπιταλιστικών κερδών, την πάλη ενάντια στον αστικό ολοκληρωτισμό κλπ θεωρείται ενσωματώσιμος στον καπιταλισμό εάν δεν συνδέεται με τη λαϊκή εξουσία (η οποία όπως είπαμε δεν είναι στην ημερήσια διάταξη!). Συμπέρασμα: Ο στόχος αυτός δεν πρέπει να μπει ποτέ στην πάλη του εργατικού κινήματος γιατί οι καιροί δεν είναι ώριμοι. Βλέπετε κάποια ομοιότητα με τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ, ότι δεν είναι ρεαλιστική η έξοδος από ευρώ και Ε.Ε. και δίνουμε τη μάχη εντός της Ε.Ε. για να γίνει «Ευρώπη των λαών»; Και οι δύο θέσεις δεν πετάνε τη μπάλα στην εξέδρα; Δεν στερούν από τον εργάτη, τον άνεργο, το νεολαίο έναν θεμελιώδη πολιτικό στόχο στο όνομα του «ότι δεν μπορούμε;». Δεν τον κάνουν βορά στην αστική προπαγάνδα του ευρωμονόδρομου;

2) Τι στάση θα κρατήσουμε απέναντι στους νόμους της Ε.Ε. και της λαομίσητης κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ; Διαβάστε από τον Ριζοσπάστη της 11/5:

Το ΚΚΕ κατηγορεί την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ότι «βάζει στόχους αιχμές, που μπορεί τάχα να φέρνουν νίκες στο κίνημα. Στην πράξη, αντιλαμβάνονται την πάλη του εργατικού κινήματος ως πάλη ενάντια σε επιμέρους νόμους, υπουργούς. Αυτήν την τακτική εξέφραζαν τα συνθήματα «αλήτη Μητσοτάκη», αργότερα επί Σημίτη το «κάτω η χούντα των εκσυγχρονιστών», μετά το «κάτω η χούντα του Καραμανλή». Η τακτική, δηλαδή, που, ανάλογα με τη συγκυρία, αναδεικνύει ως κύριο αίτημα την πτώση ενός υπουργού ή της κυβέρνησης. Η πλειοδοσία στις αντικυβερνητικές κορόνες κρύβει τη διαχρονική «από τα κάτω» στήριξη στην εναλλαγή αστικών κυβερνήσεων. Έτσι και σήμερα, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πλειοδοτεί στο «κάτω η κυβέρνηση», βάζοντας στο απυρόβλητο την εξουσία του κεφαλαίου».

Επομένως, για το ΚΚΕ το πρόγραμμα πάλης ενάντια στις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις, τους νόμους που αφαιρούν κατακτήσεις, η πτώση της κυβέρνησης κλπ πάλι δεν έχουν καμιά σημασία εάν δεν θέτουν θέμα «εξουσίας του κεφαλαίου», που όπως ξαναείπαμε δεν τίθεται στην ημερήσια διάταξη (αν τίθεται γιατί δεν το βάζει το ΚΚΕ;). Άρα πάλι καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι δεν πρέπει να τεθούν σήμερα ούτε τέτοια αιτήματα στο κίνημα, όπως και προηγούμενα η ίδια διαπίστωση είχε γίνει και για την αντιΕ.Ε. πάλη. Γι αυτό οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ στο δημόσιο, και ενώ έχει ξεσηκωθεί μαζική αντίδραση ενάντια στην αξιολόγηση – λαιμητόμο αρνείται την απειθαρχία και την άρνηση παράδοσης και συμπλήρωσης του φύλλου αυτοαξιολόγησης από τους ίδιους τους εργαζόμενους, προτείνοντας προς τους προϊστάμενους (τόση ταξικότητα!) να βαθμολογούν όλους τους υπαλλήλους με 10, γιατί μόνο έτσι θα ακυρωθεί ο νόμος»!!! Ποιος επομένως συμπλέει και χαρίζει στο ΣΥΡΙΖΑ την

ανατροπή της κυβέρνησης, που με τη σειρά του την εκφυλίζει αποστεώνοντάς την από το αναγκαίο αντιΕΕ και ταξικό περιεχόμενο και περιορίζοντάς την στα κοινοβουλευτικά πλαίσια και στους χυδαίους εκλογικούς εκβιασμούς προς την υπόλοιπη αριστερά;

3) Το αίτημα ανατροπής της κυβέρνησης είναι «από τα κάτω» στήριξη στην εναλλαγή κυβερνήσεων, όπως λέει ο Ριζοσπάστης; Τότε τι είναι η άρνηση να τεθεί αυτό το αίτημα, με όρους ανατροπής από ένα πολιτικό μαζικό κίνημα που μπορεί να πάει μακριά; Μήπως, εκ του Περισσού ανοχή και στήριξη στην υπάρχουσα κυβέρνηση, γιατί δεν υπάρχουν οι συσχετισμοί να έρθει η λαϊκή εξουσία; Τι ακριβώς κάνει το ΚΚΕ σήμερα; Το ΚΚΕ σήμερα αρνείται να θέσει τον υπερώριμο πολιτικό στόχο της ανατροπής της άθλιας κυβέρνησης Σαμαρά – Βενιζέλου, με το σκεπτικό πως δεν υπάρχει η εργατική επαναστατική εναλλακτική. Γι' αυτό λειτουργεί ως πυροσβέστης όλο το προηγούμενο διάστημα στο εργατικό λαϊκό κίνημα, ψηφίζοντας μαζί με την ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ 24ωρες εκτονώσεις, αρνούμενο να συμβάλλει ουσιαστικά –ακόμα και με την δικιά του διαφορετική άποψη- στην ανάγκη για έναν αποφασιστικό αγώνα διάρκειας, για μια συνολική αντεπίθεση. Ταυτόχρονα, καθώς απαρνείται ένα ώριμο αίτημα και ανάγκη των εργαζομένων (δηλαδή την πτώση της κυβέρνησης), καθώς δεν εντάσσει αυτό το αίτημα στη συνολική πολιτική του τακτική και στρατηγική για την προσέγγιση της επανάστασης, ανοίγει διάπλατα τον δρόμο για να εκφράσει αυτή την ανάγκη η διαχειριστική και ενσωματώσιμη Αριστερά, που εκφράζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν στηρίζει γενικά την εναλλαγή. Γνωρίζει πως η ανατροπή μιας λαομίσητης κυβέρνησης όπως αυτής της ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, που στη συγκεκριμένη φάση υλοποιεί ένα σύνολο υπεραντιδραστικών αναδιαρθρώσεων υπέρ του κεφαλαίου, εάν γίνει από το μαζικό κίνημα και με στόχους ρήξης με το σύστημα, δημιουργεί καλύτερες συνθήκες για την επόμενη μέρα. Ενδυναμώνει την αυτοπεποίθηση, την πολιτική ικανότητα, τον πολιτικό ρόλο του λαϊκού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, για να κλιμακώσουν τον αγώνα για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης κυβερνήσεων – κεφαλαίου – ΕΕ και την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού. Γι' αυτό και ο στρατηγικός στόχος της επανάστασης και της κοινωνικοποίησης του πλούτου είναι διαρκώς παρόντες στην πολιτική παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ («Ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων»). Αλλά με τρόπο που να αναβαθμίζει ποιοτικά τους άμεσους στόχους («κάτω η κυβέρνηση, διαγραφή του χρέους, έξω από την ΕΕ») και όχι να τους καταργεί.

4) Τι στάση θα κρατήσουμε απέναντι σε μια ενδεχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ; Τι στάση απέναντι στην πολιτική αστάθεια και κρίση που πιθανότατα θα προκύψει σε σύντομο χρονικό διάστημα; Θα υποκύψουμε στα κελεύσματα των Σαμαρά-Βενιζέλου για πολιτική σταθερότητα (αγωνιστική άπνοια και πολιτική υποταγή δηλαδή) τώρα «που περνάει η κρίση»; Ή θα οξύνουμε την ταξική πάλη θέτοντας το άμεσο εργατικό και αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα,

απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ που θα διστάζει, θα λέει μισόλογα, θα παίζει καθυστέρηση, θα διαχειρίζεται τα μνημόνια και το χρέος εντός της Ε.Ε.; Το ΚΚΕ δεν απαντά ή μάλλον απαντά με τον ίδιο τρόπο που δρα απέναντι και στη σημερινή κυβέρνηση. Μη βάζοντας πολιτικό στόχο ανατροπής της, μη θέτοντας θέμα εξόδου από την Ε.Ε. και διαγραφής του χρέους (στους αγώνες και στα πλαίσια των συνελεύσεων όχι στις διακηρύξεις), μη συμβάλλοντας σε μαχητικούς αγώνες ανατροπής. Αυτά δεν έκανε στους περισσότερους αγώνες της περιόδου, όταν βάφτιζε «τυχοδιωκτισμό» τις απεργίες διάρκειας των κλάδων (καθηγητές, μετρό, διοικητικοί ΑΕΙ, υγεία) που δημιουργούσαν πρόβλημα στην κυβέρνηση; Όταν έστρεφε το κεφάλι στην έμπρακτη υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας στους εμποροϋπαλλήλους; Ποιος λοιπόν «διεκδικεί τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ»;

Ποιος λοιπόν δεν έχει εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη, τους αγώνες και τη δυνατότητά της (μέσα από ένα ανασυγκροτημένο κίνημα) να ανατρέψει τις αντιδραστικές επιλογές; Ποιος ρίχνει νερό στο μύλο του ΣΥΡΙΖΑ; Το Πριν και ο Δελαστίκ ή ο Ριζοσπάστης και οι συντάκτες του;

Κοινή δράση και γόνιμη αντιπαράθεση σύντροφοι στις μεγάλες μάχες που έχουμε μπροστά μας! Συμβολή στο αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής. Αυτά είναι επείγοντα καθήκοντα της μαχόμενης Αριστεράς, ειδικά της κομμουνιστικής αναφοράς.

Όσο για μας καλούμε σε μαζική υπερψήφιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλες τις κάλπες. Για την αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά που έχει ανάγκη η εποχή μας.